

Hitem alapján a világ nemcsak magától, véletlenül született, hanem volt egy teremtő erő is. Volt a mi fogalmaink szerint „valaki”, aki tudatosan megteremtette. Aki hisz ebben, az ezt az erőt Istennek vagy Teremtőnek hívja.

De miért teremtette? Mi lehetett a célja? Látjuk, hogy a világunk tökéletlen. Az ember tökéletlen. Isten, aki mindenható, teremthetett volna tökéletes embert is, de ő valamiért direkt teremtett tökéletlen embereket, akik mintha nemcsak magukat és embertársaikat, de az egész földet is a pusztulás felé kormányoznák.

Isten szerette és szereti a világot. Ebben is hiszek. Küldte Jézust, hogy felnyissa a szemünket. Biztosan nem elítélni küldte Jézust a világba, hiszen nem jött a világvége Jézus kereszthalálával. Felnyitotta a szemünket? Sikeres volt a küldetése?

Világossá és sötétség, igazság és gonoszság. Direkt van mind a két lehetőség is. Ez nem Isten tökéletlensége, hisz ő tökéletes. Direkt van választási lehetőségünk is. Dönthetünk, szabadok vagyunk. Szabadok vagyunk, mert nem tudjuk, hogy van Isten. Rejtőzködő Isten - olvastam valahol. Mindenhol ott van, de sehol sem látjuk. Dönthetünk, hiszünk vagy sem. Ha hiszünk, akkor meg arról döntünk nap mint nap, hogy mennyi jót teszünk. Meg akarunk mindent tenni „a nagy célért”, és azon vagyunk, hogy Isten országa megvalósuljon – vagy más, fontosabb dolgunk van?

Kívánom magamnak és magunknak, hogy észrevegyük Istent a mindennapjaikban, a boltos mosolyában és egy veszteség fájdalomában, a napfelkeltében, a leszálló ködben, a hulló falevélben, a kiszáradt fában, a születésben és a halálban. Ne vegyük magától értetődőnek a sok jót, amit tapasztal(t)unk: a szüleink küzdelmeit értünk, egy barát odafigyelését, a szép emlékeinket, az ételeket a hűtőszekrényben, a forró vizet a kádban, a takaró melegét vagy a fájó testünket és elfáradt agyunkat egy nehéz nap után. Adjon ez erőt ahhoz, hogy az „igazsághoz szabjuk a tetteinket”, és sikerüljön rávenni magunkat arra, hogy újra és újra elinduljunk a lényeg felé...

Földiák Gergely, Budapest